

Zsembery Borbála

Nem tud róla senki

Jó vele, mert nem kérdez. Nem is beszél sokat. A hallgatása mégsem zavarba ejtő vagy kínos. Eddig mindenki mással azt éreztem, hogy a csend úgy feszül közénk, mint két part közé az alattomos vízfelszín. Minden megszólalást nevetségesnek éreztem, ezért inkább csak ittam és cigarettáztam.

Nem tudom, min múlik ez pontosan, de itt most jó. Kint egyhangú, semmilyen tél van, az ég hetek óta acélszürke kupolaként borul felénk. A lakótelep dermedten várja a tavaszt. Az elhúzott függönyök mögül az ablak alatt futó forgalmas út zaja távoli morajlásnak hat. Ha hangja lenne a csendnek, azt hiszem, ez lenne az.

Máté lakásában meleg van, a konvektorra ráég a por. Az ágyban fekszünk. Az arcom puha, hagymaszagú húsba fúródik. A selymes bőr a felszínen hűvös, a hártyszerű izzadságréteg alatt meleg, puha és élő. A szemem csukva, nehezen kapok levegőt. A testem ettől feszesebb, a fejem üres. Eltűnnek a szagok, a formák, csak én vagyok és a várakozás. A várakozás vagyok. A rám nehezedő súly betemet. Az ütemes lökések ritmusa végtelen visszaszámlálás.

Ellep az izzadság. Nem fokozatosan – egyszerre jelenik meg a bőröm teljes felületén. Mint egy vékony, nedves fátyol beborít, és a két test között gyorsan elmosódó határvonalat húz. Megemelem a csípőmet, kitérülök, amennyire csak tudok. A szememet még egy darabig zárva tartom, sőt összeszorítom, fénypontok a szemhéjam belső egén. Szinte teljes a csend, dühödtt némaság zár körbe minket. Ahogy kicsit eltolja magát, én oldalra fordítom a fejem, a párna csücskébe harapok. Az orromon veszem a levegőt, egyre hangosabban fújatok. Kipattan a szemem, fókuszátlan pillantásom az arcára esik. A szeme fehérjét látom, szemöldöke kérően összerándul. Befelé figyelünk, az arcom mellett támaszkodó két karjába kapaszkodom. Egy pillanatra minden ízében megfeszül, melegség önt el belülről, a két csípőm között hullámokat vetnek az izomösszehúzódások. Egészen a torkomig érnek ezek a hullámok, a tudóm összeszorul, majd egy hatalmas sóhajt követően nagy adag levegő áramlik belém. A másik test rám borul, erősen ölelem. Sós nedvekben fekszünk. Újra tökéletesen egyedül vagyok.

*

A tavaszról mindig egy ébredés utáni emberi arc jut eszembe, ahogy előkerül a paplan alól – duzzadt, gyűrött és sokszagú. Ha közelről nézem, tisztító a nedvessége, az öntudatlansága, a félig vak fény felé fordulása, a frissesség bája mégis megszipíti. Idén is ilyen lomhán, kelleetlenül érkezett, még most is inkább érezni lehet, mint látni a változást, amit magával hoz.

Az álló busz motorja enyhén rázkódik alattam. Úgy érzem magam, mintha egy szűk üveggalitkában ülnék. Nem tudok mozdulni, a lábaimat szorosan összezárom, ha a karomat kinyújtanám, attól félek, láthatatlan falba ütköznék. A levegő párás, nehéz körülöttem, hiába próbálok mélyeket lélegezni, az oxigén valahol elakad, sűrű anyaggá áll össze, nyomja a torkomat. A pánik átlátszó falain túl az emberek színes

foltok, az arcukat mintha kikockázták volna, ahogy a rendőrségi hírekben szokták a bűnözőkét. Kiválasztok egy alakot, koncentrálok, meredten nézem, de az arc nem tud összeállni. Kontúrtalan, állandóan változik, nincs, ami összetartsa. Valaki gyors léptekkel igyekszik kifelé a kerületi SZTK rendelő ajtaján, de esélye sincs elérni a buszt.

A motor felhördül, elindulunk. A körülöttem morajló hangok ütemes zümmögés-sé olvadnak össze, képtelenség megkülönböztetni őket. Még erősebben szorítom a fülemhez a telefont, az utolsó ujjperceim elfehérednek. A saját bőrrömtől zsíros, fekete készülék az arcomhoz tapad, fojtott női hang, az anyám hangja beszél belőle. *Még nem tud róla senki. Ugye, nem tud róla senki? Na, azért mondom. Nem is kell megtudniuk. Hamar megvan. Van erre valami gyógyszer. Kell, hogy legyen valami gyógyszer! Megcsinálod, megértetted? Nem teheted ezt velem.*

Igyekszem halkan nyelni egyet, az ölembe bámulok. Élesen látom a szoknyám szövetét, a ráncokba gyűrődött pólót az egyelőre még lapos hasamon, a felfelé forduló bal kezemet. Megmozgatom az ujjaimat. Örömmel tölt el, hogy engedelmessé válik, annak ellenére, hogy képtelen vagyok érzékelni az összeköttetést velük.

A tenyeremben három árok rajzolódik ki. A gyerekkori nyarak jutnak eszembe, a falu egyetlen utcája mentén futó hosszú, csalánnal benőtt árok. Félig lehunyom a szemem. Látom, ahogy csúszkálva szaladok a határban elterülő, végtelennek tűnő, napégette tarlón. Csattog a lábam az egy mérettel nagyobb szandálban, a nyomomban ropogva törnek a szármadaradványok. Egy rossz lépés, és a földön vagyok. A két tenyerem ég, a szandálban nedvesség gyűlik. A szoknyám alatt, a combomon vékony, mély karcolás. Megrémülök, ölben visznek haza. A fürdőkádban állok, anyám itatja fel a lábszáramon csorgó vért.

A szomszéd cigány kurva nem csináltatta fel magát úgy, ahogy te. Összerezzenek, felnézek. A telefon oldalán nyomkodom a gombot, halkítani próbálom, de ennél jobban nem lehet.

A nőgyógyásznál a monitoron semmi értelmezhetőt nem láttam. Fekete-szürke felhő kavargott a képernyőn, a közepén ujjhegynyi fekete folt pulzált. Amikor bekapcsolták a mikrofont, különös, űrbeli dobogás hallatszott. Azt éreztem, hogy egyszerre érdekel és borzaszt ez a hang, ami az én testemben ver visszhangot, és magának követeli a figyelmet a bélmozgások vagy a nedvek keringése okozta hörgések és szörcsögések között. Nem emlékszem, mit mondott az orvos, de kedvesen mosolygott, elégedettnek látszott.

A váróteremben elolvastam egy szórólapot a védekezés nélküli szex veszélyeiről. Undorítóan hangzó betegségeket lehet kapni, és egy éven belül szinte biztosan nem kívánt terhességhez vezet. Kérdés persze, hogy mit kíván az ember és mit nem. Én Mátét kívánom.

Ide figyelj, egyenesen hazajössz, most azonnal. A busz nagyot fékez, a sofőr káromkodása áttöri a csendes morajlást, azt hiszem bevertem a fejem. Valaki megkérdezi, nem fáj-e, azt mondom, nem fáj. A telefon képernyőjét nézem, nem tudom eldönteni, a vonal másik végén ott van-e még anyám. A hüvelykujjammal rányomok a piros gombra, a kijelzőt a szoknyámba törölöm. Felálllok, mert a következő megálló-nál le kell szállnom. Az emberek meredten bámulnak maguk elé, úgy érzem, direkt nem néznek rám. Tekintetük felszabdálja a szűk teret, és nekem úgy kell áthaladnom köztük, mintha nem égetne minden egyes pillantás.

A busz ajtaja harmonikaszzerűen nyílik, az arcomba csap a friss levegő. Át kell vágnom a parkon, hogy hazaérjek anyámhoz, akivel születésem óta együtt lakom a nyolcadik emeleti lakásában. Miért pocskólnám a pénzt albérletre, ha egyszer ebben a városban tanulok? Pénzkidobás lenne, nyilván. Pénzből meg aztán sosincs elég, legalábbis anyámtól folyton ezt hallgatom. Néha úgy viselkedik, mintha minden lélegzetvételemmel őt rövidíteném meg. Utálok otthon enni, mert látom, ahogy a pillantásával felméri a falatok súlyát, és nekem lelkiismeret-furdalásom lesz a mohóságom miatt. Egy héten kétszer-háromszor Máténál alszom, akiről persze egyáltalán nem beszélünk – az utóbbi időben igyekszem ezekre a napokra időzíteni a hajmosást, mert tudom, hogy anyám szerint túl sok vizet használok, ráadásul a lefolyóban összegyűlt hajszálaktól is undorodik. Hiába igyekszem, mindig talál pár szálát, amit aztán az orrom alá lóbál vagy minden kommentár nélkül a párnámra rak.

Anyám általában rengeteget beszél, de egy ideje rájöttem, hogy közben semmit nem mond. Nem sokat tudok róla, csak nagyvonalakban a lényegét. Nagyon fiatal volt, amikor megszülettem, az apám rögtön lelépett, így én lettem az egyetlen támasza – és a keresztje is egyben. A gyerekkorom egész jól telt a lakótelep vasbeton játszóterein, és a nem túl távoli strandon, ahova akkoriban rendszeresen jártunk. Amikor kamaszodni kezdtem, rengeteget veszekedett velem, én meg nem értettem, mi történik. A legtöbb esetben tényleg nem tudtam, mi váltja ki a dühét, és ettől ostobának, szerencsétlennek éreztem magam, aki képtelen kontrollt gyakorolni a testén, és mindig csak zavarja a másikat. Ezt az időszakot aztán felváltotta a mai napig tartó, örömtelen egymás mellett létezés, amit semmitmondó dialógusokkal töltünk meg.

A kapuban kétszer elejtem a kulcsomat, mire sikerül bejutnom. Izzad a tenyerem. Lassan, a korlátba kapaszkodva megyek fel a lépcsőn, a harmadik emeleten beszállok a liftbe. Elönt a szorongás, nem tudom, mire számítsak. Amikor belépek, a lakásban csend van, anyám újságot olvas, hátra se fordul. Zörgök egy darabig az előszobában, hátha történik valami, de semmi. Bemegyek a konyhába, kiveszek a hűtőből egy lábost a maradék ebéddel. Meg akarom kérdezni, hogy melegítsek-e neki is, de nem megy. Nem tudok beszélni. Nincs türelmem rendesen megmelegíteni a főzeléket, kényszerítenem kell magam, hogy kanalanként nyeljem a langyos masszát. Nem bírok többet enni, idegen anyagok töltik ki a testem. Egy pohár hideg vizet szorítok az arcomhoz, várok.

Kiteszem a telefonomat az asztalra, elképzelem, hogy csörögni kezd, Máté hív, vagy valamelyik barátnőm. Tudom, hogy ez nem fog megtörténni, Mátéval sose beszélünk telefonon, mindketten utáljuk, zavarba jövünk, ha nem látjuk közben a másik arcát. Sokszor úgy érzem, a telefonba egy másik nő beszél helyettem – pontatlanul és modorosan fogalmaz, idegesítő orrhangja van. Cseten szoktuk megbeszélni, mikor megyek át hozzá, nagyjából ennyit kommunikálunk napközben. Ma valószínűleg nem is fog keresni, órái vannak, este meg tanulnia kell valami vizsgára. Persze felhívhatnám én is, de nem nagyon tudom elképzelni ezt a beszélgetést, fogalmam sincs, mit mondanék neki. Nincs kedvem magyarázkodni, nem tudom, ki a hibás ezért az egészért, sőt, azt se tudom hiba történt-e. Képtelen vagyok gondolkodni. A pohár oldalán lecsapódó pára az arcomról a terítőre csöpög.

Megnézem annak a két barátnőmnek a profilját, akikkel kicsit közelebb állunk egymáshoz. Mindketten posztoltak ma, az egyik az ebédjét, a másik egy virágzó

bodzaágot. A képeket egyszerre érzem érdektelennek és bántónak. Egy másik világról tudósítanak, ahova nekem sose volt igazán bejárásom, és ahonnan most végképp kirekesztve érzem magam.

Felállok, halkan tolom hátra a széket, most már nem akarom felhívni magamra a figyelmet, nem akarok beszélni senkivel. A szobámba megyek, lefekszem az ágyra. A gyerekkori rajzok, poszterek nyomán maradt világos foltok vak ablakokként néznek vissza rám. Az ajtóm alatt világos csík jelenik meg, hallok anyám papucsának csoszogó hangját. *Akkor ezt megbeszéltük, ugye? Holnap hívd fel őket, találtam egy telefonszámot, az asztalon hagyom.*

Tágra nyitott szemmel fekszem, nem pislogok, ég a szemem. Próbálok felidézni a parkot, amin pár órával ezelőtt átsétáltam. *Igen anya, megbeszéltük.* Észre se vettem, hogy virágzik a bodza.

